

הספרנית

"מלכת הרומנים היא איטלקייה.
וקוראים לה פלישיה קינגסלי."
Il Messaggero

אישה מעידן אחר

פלישיה קינגסלי

פלישיה קינגסלי אישה מעידן אחר

מאיטלקית: מורן אטיאס

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פלישיה קינגסלי
אישה מעידן אחר

Felicia Kingsley
UNA RAGAZZA D'ALTRI TEMPI

Una ragazza d'altri tempi, Felicia Kingsley
Copyright © 2023 Newton Compton Editori srl
This edition published in agreement with the Proprietor through
MalaTesta Literary Agency, Milan

Author photo credit: @Yuma Martellanz

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

Printed in Israel 2024 | 2024 בישראל נדפס

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-53-3 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לך,
אם לפחות פעם אחת בחייך חשת צורך להסתתר.
לכי בעקבות האור שלך

חייך הם ספר,
דאגי לכך שיהיה שווה לקרוא אותו.

*I said, "No one has to know what we do"
His hands are in my hair, his clothes are in my room
And his voice is a familiar sound
Nothing lasts forever.
You'll see me in hindsight
Tangled up with you all night
Burning it down
Someday when you leave me
I bet these memories
Follow you around.*

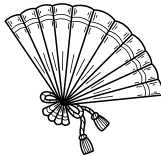
טיילור סוויפט, *Wildest Dreams*

1816

- 1 ביתם של רבקה וריד
ברחוב צ'ארלס
- 2 בית דוביל ובית פרייזר
בכיכר האנובר
- 3 ארמון בקינגהאם
- 4 האצ'רדס
- 5 חדר האספה של אלמק
ברחוב קינג
- 6 חדרי ארגייל
- 7 האטלייה של גברת טריאו
ברחוב בולטון
- 8 משרדי הכרוניקל
- 9 בית לאטימור
- 10 תיאטרון רויאל
- 11 גרין קאניסטר
- 12 תיאטרון קינגס
- 13 בית המרזח כנופיית בורו
- 14 בית החולים בתלים
- 15 בית אוסבורן ברחוב
מאונט
- 16 בית מנדולי בכיכר ברקלי
- 17 בית מאסר ניוגיט

יום רביעי, 8 במאי

אם הייתה לי לירה שטרלינג על כל פעם ששמעתי את המשפט: "את זקנה מבפנים."

אני לא זקנה מבפנים. אני וינטאג', יש הברל. דק אומנם, אבל יש הברל. תמיד הייתה לי תחושה שנולדתי בתקופה הלא נכונה, וכל יום מעשרים ואחת שנות חיי נותן לי אישור לכך.

אני וינטאג' בחיים שלי, אני שונאת את המהירות ואת גסות הרוח. את הקללות המיותרות, במיוחד. אם בורחת לי קללה מהפה, סימן שאני ממש נסערת.

אני וינטאג' בעבודה. הייתי רוצה ללמד היסטוריה, או להיות אוצרת במוזיאון.

אני וינטאג' באהבה, כי אני אוהבת חיזור איטי. והנקודה האחרונה הזאת היא הבעיה העיקרית שמציקה למיי, עמיתתי בספריית הקולג' האוניברסיטאי של לונדון, שעם הזמן הפכה לאשת סודי.

היא אפילו שכנעה אותי להוריד אפליקציית היכרויות כדי שאמצא לי מישהו.

אני, באפליקציית היכרויות. הקוטב הנגדי לחיזור איטי. עד עכשיו, האפקט היחיד שהיה ל"מאץ'-מי" עליי היה לשכנע אותי שיש לי כוח-על להפוך את הנסיכים המקסימים למקרים אנושיים אבודים בעזרת נשיקה.

אחרי הבחור שגנב לי את חשבון האמזון. הבחור שאחרי התקף של מחלת השכחה, חזר לאקסית שלו. זה שכמעט גרם לכך שיאסרו אותנו לאחר שהגיע לאסוף אותי ברכב גנוב. אתמול בערב קרה 'דבר חדש', הבחור הופיע לפגישה עם אשתו כדי להציע לי מין בשלישייה. "אני נכנעת," אני אומרת למיי, ומוחקת את האפליקציה.

"קדימה, תני לעצמך עוד הזדמנות! החמישי!" היא מתעקשת. "החמישי הוא הגבר הנכון." ההבדל ביני ובין מיי הוא שהיא לא יודעת להיות לבד, אני לעומתה מרגישה מצוין עם זה, משהו שבעינייה פשוט לא נראה אפשרי.

"ארבעה שרוטים זה מספיק. אני לומדת לתואר בתרבות מצרים העתיקה, לא בעבודה סוציאלית."

"אבל את משחקת אותה קשה, זה לא שאת צריכה להתחתן איתם." היא עונה בטון מיואש.

"אני לא קשה," אני מוחה, "אני סלקטיבית."

"אם לא תפחיתי מעט את קריטריוני הבחירה שלך, בסוף תמותי בתולה. הזמן שלך תכף פג."

"תכף פג? אני לא יוגורט, לא מקועקע לי על המצח תאריך תפוגה." "לך לא, אבל לקונדומים שנתתי לך, כן." היא פוסקת. "התאמה מינית טובה היא תנאי מהותי לשלוות הנפש של בני הזוג, והתנסות היא המפתח! את לומדת לתואר בתרבות מצרים, את אמורה לאהוב לחקור."

אני מעמידה פנים שאני מתעלמת מהתשובה שלה, ומתרכזת בהנחת הספרים שהוחזרו על העגלה לפני שאחזיר אותם למקומם. "מה עושה אצלנו ספר לימוד של הספרייה לרוקחות?"

היא מרימה את המדריך לכימיה אורגנית מהערמה. "אני אחזיר אותו לרוקחות, את תוריד שוב את 'מאץ' מי'."

אנחנו לומדות בקולג' האוניברסיטאי של לונדון, ועובדות יחד זה שלוש שנים בדלפק הספרייה המרכזית, מאז שעברתי לבירה ממארדן, כפר בן 3,700 תושבים במחוז קנט, היא הדבר הכי קרוב לחברה שיש לי.

היא, בשונה ממני לומדת פסיכולוגיה ורוצה להפוך למטפלת זוגית

(אם אפשר של הסלבריטאים), חיה בשביל לשדך אנשים. בשלוש השנים האלה ראיתי אותה משדכת בין שני עובדי הקפיטריה, בין מספר חברים לתואר ואפילו בין שני מרצים. היא כמו אמה וודהאוס של ג'יין אוסטן, רק עם שיער כחול.

מאז שהתוודיתי בפניה שאני בתולה, הפכתי להיות המשימה החדשה והמלהיבה שלה.

או מושא המחקר. אני חוששת שהיא רוצה להכניס אותי לעבודת הגמר שלה.

"אה, רֶבֶקָה", היא פונה אליי שוב, "ביום ראשון אני עסוקה, את יכולה להחליף אותי אחרי הצוהריים?"

"אבל כבר עברתי שלושה ימי ראשון רצופים," אני מוחה, "ואני משובצת גם בשבת," אני מוסיפה.

כל כך רציתי את החופש לומר לה 'לא', אבל החיים בלונדון יקרים – ובשונה ממיי – אף אחד לא עוזר לי עם שכר הדירה. ומזל שיש לי מלגת לימודים!

"בבקשה," היא מייבבת ומעפעפת לעברי. "יש לי מאץ'."

"היו לי תוכניות," אני ממלמלת.

"לאסוף זבל ישן בשווקים לא נקרא 'תוכניות'."

"אלו עתיקות, מיי," אני מתקנת אותה, "לא זבל."

אני לקוחה קבועה בדוכני השווקים פורטובלו וקמדן, וסורקת כל סנטימטר במצוד אחר מניפות, חותמות שעווה וספלי הנצחה של משפחת המלוכה. אם יש לי מזל אני מוצאת גם סרטים, בדי תחרה וחרוזים מהם אני יכולה ליצור תכשיטים בסגנון ריג'נסי, אותם אני מוכרת באתר 'אטסי' לאחר מכן.

אני אוהבת את העבר. העבר הוא מקום בטוח וצפוי, מושלם בשביל מישהי כמוני ששונאת הפתעות ואירועים בלתי צפויים.

"בואי נחליף משמרות, אני אעבוד במקומך בשבת," מציעה לי

מיי. "וכך תוכלי ללכת לנשף התחפושות הזה."

"ריג'נסי רביבל*," אני אומרת. זה אירוע שמאורגן על ידי

* תחיית תקופת העוצרות.

אגודת ריג'נסי, בו נפגשים חובבי המלוכה לבלות אחר צוהריים על פי כללי החברה של תחילת המאה התשע-עשרה. הכול בלבוש תקופתי, כמובן. השנה הוא יתקיים ב'האצ'רדס' חנות הספרים העתיקה ביותר בלונדון, שנפתחה ב-1797, ויארך גם את השקת הרומן החדש של פטרישיה אוניל, מלכת הרומנטיקה של הריג'נסי. "זה שחזור תקופתי."

"זה אומר כן?"

ויתרתי על הרעיון ללכת לאירוע של אגודת ריג'נסי כשראיתי את המשמרות, אם כי בלב כבד. רומנים של ספרות ריג'נסי היו המפלט שלי אחרי מות הוריי, והעולם הזה, עם הכללים והגינונים שלו שיש לכבד בדיוק, הפך להיות רשת הביטחון שלי בתקופה שבה כל מה שהיה ודאי בחיי החל להתפורר.

מי שהכירה לי את הז'אנר הייתה שכנתי, גוונדה פאנינג, מרצה מוזרה לפיזיקה תיאורטית בגמלאות. היא חיה בגפה והתחילה להזמין אותי אליה אחרי ארוחת הערב ואז השאילה לי רומנים של ג'ורג'ט הבר, מרי באלוג, ג'וליה קין ופטריסיה אוניל, כמובן. אני לא יכולה כבר לחכות, ורוצה להגיד לה שגם אני אהיה באירוע השחזור.

גוונדה גם עוזרת לי גם בכתיבת התזה שלי: 'אגיפטומניה בממלכה: כיצד הציתו מסעות נפוליאון את התשוקה למצרים העתיקה'. "זה 'כן' ענקי!" אני נענית להחלפה עם מי.

"אולי תמצאי איזה מר דארסי שתוכלי להעניק לו את פרח הבתולים שלך", מצחקקת מיי בסיפוק לאחר שקיבלה יום ראשון חופשי. אני מסיימת את המשימות שלי בזמן שיא, להוטה לחזור הביתה ולמצוא תלבושת לאירוע השחזור. "נתראה מחר", אני נפרדת ממנה ויוצאת מהספרייה.

בדרך כלל אני אוהבת להישאר זמן רב יותר בערב, בספרייה, והמשמרות עד חצות הן המשמרות האהובות עליי, זה רגע קסום שבו נראה שהכול מתגבש בתוך הזמן והדממה, ללא קדחת הביקורים של אחר הצוהריים וזרם הקוראים בין שיעור לשיעור. הבניינים והספרים העתיקים אוהבים שלווה, וגם אני.

"היי! רבקה," קוראת לי מיי וצועדת בעקבותיי על המדרכה. "שכחת את היומן שלך," היא אומרת ומנופפת בו בידיה. "תודה!" אני נאנחת ומאמצת אותו אל ליבי. "אם הייתי מאבדת אותו, הייתי מתה."

"מגזימנית, קונים חדש. אולי אחד יותר יפה, אפילו." וכלי להוסיף דבר היא חוזרת על עקבותיה לתוך הספרייה המרכזית. על העובדה שהוא קצת מכוער אני לא מתווכחת, בחרתי ביומן הכי פשוט כדי שלאף אחד לעולם לא יהיה פתאום חשק לעלעל בו. יומן חדש אני יכולה לקנות, אבל את מה שנמצא בתוכו – לא. על הדפים האלה כתבתי את החיים שלי. לא את החיים האמיתיים, אלא את אלה שהייתי רוצה.

אני נמצאת שם, רבקה שרידן, בת עשרים ואחת, מתגוררת בלונדון, וההבדל הוא שהשנה היא 1816 ואני לייד.

גם בנעליה של לייד רבקה אני יתומה, אבל לפחות אני לא לבד בעולם. דואגים לי בן דודי ארצי, שירש את תואר המרקוז מאבי המנוח, דודתי קאלפורניה האהובה ובעלה השני – הדוד אלגרנון הבוטה – העוזרת האישית הנאמנה שלי לוסי ושכנתי שהיא חברתי הטובה, אמילי.

מאחר שאין לי אפילו חברה אחת שמבינה את תחביבי המוזרים, החלטתי להמציא לי אחת. אמילי אוהבת אותי, אמילי מבינה אותי. היומן שלי הוא יומן תקופתי המלא במכתבים שאני כותבת לה והיא כותבת לי, ובהם אנחנו חולקות את תשוקתנו לתרבות מצרים העתיקה, ספרים וכתביה.

החלפנו בינינו גם צמיד חברות, אחד מאלה שהכנתי בעזרת סרט משי בצבע טורקוז ופנינה בצורת טיפה, אני משתמשת בו בתור סימנייה.

אמילי כבר הוצגה בחברה ונישאה למחזר מוכחר, במכתביה היא מספרת לי על הבילויים שלה בחברה הגבוהה.

יש לנו אפילו 'אויבת' בלתי נסבלת, לייד אוסוניה אוסבורן הרכלנית.

לייד רבקה גרה ברחוב צ'ארלס, ברובע האלגנטי של מייפיר,

באחד מאותם בתים גדולים ולכנים עם עמודים בחזית שכיום שוכנות בו עשרות דירות יוקרה למכירה, כל אחת תמורת חמישה-עשר מיליון לירות שטרלינג.

שום קשר למחסן הקטן באזור בת'נל גרין שהמודעה באתר 'גמטרי' הציגה בתור דירת חדר, אבל אחרי הכול ל'אני' של היום אין צרכים גדולים. שום קבלות פנים או שעות תה אחר הצהריים. ציירתי ביומן גם פורטרטים של כל החברים ובני המשפחה שלי, כאילו היה זה אלבום משפחתי, והמצאתי סיפורי מסתורין שלידי רבקה מפרסמת בסתר ב'לונדון כרוניקל', כדי להבטיח את עצמאותה הכלכלית.

אין לי שאיפות ספרותיות, אין עלילה לחייה של לידי רבקה, אלה רק קטעים קטנים של חיים שאני מספרת לעצמי, ואותם אני אוהבת יותר מאשר את המציאות.

יש מי שעשוי לחשוב שזה מוזר, אבל אחרי הכול, זאת ההנאה הקטנה שלי שלא מזיקה לאף אחד. היומן הוא העולם הפרטי שלי, ולאבד אותו זאת לא אפשרות שבאה בחשבון.

כשאני חוזרת הביתה, אני דופקת על דלת ביתה של גוונדה כדי לבשר לה את הבשורה המשמחת.

היא מתחילה לחמם את סיר המרק שאותו נחלוק, מאושרת כולה מהשתתפותי באירוע של אגודת ריג'נסי.

היא אלמנה זה שנים רבות, אין לה ילדים או קרובי משפחה. הבדידות שלנו מארכת חברה זו לזו.

על צג הנייד שלי מהבהבת התראה על מייל חדש, אני פותחת אותו מייד.

"הבן של אנוביס, אני ממלמלת.

"מה מסעיר אותך, יקירתי?" שואלת אותי גוונדה, כשהיא עורכת על השולחן סט צלחות יפהפה של המלכה שרלוט.

"דעתו של המרצה סאלי על התזה שלי. שלחתי לו את הפרקים

הראשונים, ואני מצטטת מילה במילה: 'החיבור שלך מושלם, אבל הוא חסר מקוריות ואומץ', "אני נושפת.

"אני לא מופתעת, " היא אומרת, ומפתיעה אותי.

"מה? למה את מתכוונת?"

"נכון, יש לך הרבה נקודות מעניינות, אם רק היית מחליטה להזיז

את עצמך כדי להעמיק בנושאים מסוימים."

"להזיז את עצמי, "אני חוזרת אחריה, נעלבת.

"לנסוע, "מדייקת גוונדה, "היית יכולה לנסוע לכנס ההוא בברלין,

או בטורינו..."

אני פותחת את פי כדי למחות על דבריה אבל היא מקדימה אותי.

"אם את מתכוונת לומר שהנסיעה יקרה, אל תנסי אפילו! מצאתי לך

טיסה לקהיר במבצע בארבעים ותשע תשעים, הלוך ושוב."

"אני לא טסה, "אני פוסקת. "אני לא אוהבת מטוסים."

"את הולכת להיות חוקרת תרבות מצרים, רבקה. איך את מתכוונת

לעשות את זה בלי לדרוך אי פעם באדמת מצרים?"

"אבקר שם... כמוקדם או במאוחר."

"איך? באמצעות התעתקות?"

"אני יכולה לנסוע ברכבת, "אני מציעה. "אסע עד דובר, ואז אחצה

את תעלת למאנש במנהרה, בקאלה אחזור לרכבת ואעשה סיבוב רחב

באירופה, ומאיסטנבול זה כבר פשוט, סוריה, לבנון, ירדן..."

"הינה הגיע ז'ול ורן! מסביב לעולם בשמונים יום, " היא קוראת.

"בדקתי את המסלול במפה. לפי גוגל, יידרשו לי שישים ושתיים

שעות."

"כל העמיתים שלך, לצורך מחקר השטח שלהם ביקרו ביוון,

באיטליה, בסודן... ולאן את נסעת? לוויילס."

"מאוד מעניין בוויילס, "אני מתגוננת.

"ויילס גרושה בעתיקות מצריות. אבא שלך היה ארכיאולוג, אימא

שלך הייתה משחזרת ציורים. ההורים שלך אהבו טיולים, למה את

שונאת את זה?"

אולי מפני שאם הם לא היו אוהבים כל כך לטייל, היום הם היו

בחיים. "זה מסוכן, "אני עונה בפשטות.

"את לא נוהגת."

"זה לא נכון," אני עונה. "נהגתי פעם אחת."

"לא על הכביש המהיר." היא מבהירה ומוזגת את המרק לצלחות.

"לאן את חותרת, גוונדה?"

"את בת עשרים ואחת ואת מרשה לפחדים שלך לנהל את חיך. את תמיד לוקחת איתך ערכת עזרה ראשונה מלאה בתרופות שבחיים לא תשתמשי בהן... עדיין יש לך את המשאף הזה נגד אסתמה? כמה זמן לא היה לך התקף אסתמה?"

"לפחות שנה." את אף פעם לא יכולה לדעת."

"את לא מטיילת, אין לך חבר... אפילו ביומן שלך את צופה המספרת על חייהם של אחרים," היא נוזפת בי בקשיחות שמעולם לא שמעתי בקולה. "אין לך חברים."

"את חברה שלי."

"אני מתכוונת למישהו בגיל שלך, איתו תוכלי לחלוק חוויות.

איתו תוכלי לטעות ביחד, איתו תוכלי לגדול יחד."

"יש לי את מי."

"מי היא עמיתה לעבודה. עמיתה שאיתה יש לך יחסים קרובים,

אבל היא רק עמיתה. אתן אף פעם לא נפגשות מחוץ לספרייה."

"יש לנו חיי חברה שונים."

"כן, לה לפחות יש חיי חברה." גוונדה נאנחת ומניחה לסרקסטיות.

"מאז שאני מכירה אותך אף פעם לא הסתפרת אפילו," היא אומרת ומושכת בשוכבות באחת מקצוות שערי השטני הזהוב.

פגשתי את גוונדה כשהגעתי ללונדון, ארבעה חודשים לאחר מות הוריי. "אני אוהבת שיער ארוך."

"יהיה לך יפה שיער קצר, את יודעת."

אני כבר מנחשת מהי מטרת השיחה שלה, לכן אני מקדימה אותה.

"מה אני צריכה לעשות עם התזה?"

"זה פשוט, לזרוק אותה, למצוא נושא מעניין יותר ולכתוב אותה

מחדש."

"נפלא! המרצה, צליל תופים, רוצה לקרוא את הפרקים הראשונים

ביום חמישי הבא, אני מודיעה לה. "זה אומר שלא אלך לאירוע השחזור."

"זה לא בא בחשבון!" היא צועקת, ולוקחת לי את הטלפון מהיד. "להפך, עכשיו אנחנו נחפש לך תלבושת יפה. את תבואי לאירוע השחזור, גם אם אצטרך לגרור אותך לשם," מכריזה גוונדה בנחרצות.

שבת 11 במאי

הפגישה ב'האצ'רדס' נקבעה לארבע, גוונדה נמצאת שם כבר מהבוקר, יחד עם המארגנים של אגודת ריג'נסי.

לצורך האירוע הוזמנה חנות הספרים כולה – כל חמש הקומות – שעכשיו עמוסה בעלמות בשמלות בצבעי פסטל, כובעי תחרה ומניפות.

בזמן שאני מחפשת את גוונדה בין המשתתפים, אני רוכשת עותק של 'יומניהן הסודיים של האחיות ברינגטון' עליו אבקש חתימה ואז פונה אל המזנון.

אני שוטפת את עיניי במגשים הגבוהים של הקאפקייקס, מגשי המקרון, ופירמידות הפחזניות המזוגגות ואז ממלאת לעצמי שתי צלוחיות.

בסדר, זה לא אלגנטי אבל הצלוחיות האלה באמת קטנות. ואני מאוד רעבה.

"השנייה בשביל החברה שלי," אני מצטדקת כשאחד מצוות הקייטרינג שולח לעברי מבט עקום. טוב, זה יכול להיות נכון. אם רק אמצא את גוונדה.

נדמה שכל חברי אגודת הריג'נסי מזהים זה את זה, אבל מאחר שהצטרפתי רק בפברואר האחרון עדיין לא השתלבת. ארגון האר-אס מקבל מאה חברים בשנה בכל אנגליה, ורק לאחר שהם עוברים מיון מחמיר ובחינת בקיאות קפדנית מאוד על תקופת הריג'נסי. אפילו למדתי לרקוד את כל הריקודים המסורתיים עם סרטוני ההדרכה ביוטיוב.

"הו, את כאן," קוראת גוונדה, ומגיחה מאחוריי. מרוב בהלה אני קופצת ומעיפה את המקרונים שמתגלגלים כעת בעליצות על הרצפה. "אלוהים! הבהלת אותי! איזה יופי, השמלה הזאת מושלמת!" רואים מייד שהיא נתפרה במיוחד בשבילה, אולי על ידי תופרת, ושהיא עשויה ממשי אמיתי.

לא כמו שלי, שהושכרה תמורת עשרים ותשע תשעים לירות סטרלינג, מפוליאסטר, שעל תוויתה מתנוסס התיאור המפחיד 'דליק – יש להרחיק ממקור חום', ומותאמת בסיכות בנקודות אסטרטגיות שאילו ייפתחו בטעות, הן ידקרו אותי כמו שיפור.

"בואי איתי, אנחנו כבר מאחרות," היא מזרזת אותי.

"מאחרות למה? פטריסיה אוניל עדיין לא הגיעה," אני מוחה. לא משנה. היא ממשיכה לגרור אותי ממרפקי וחומקת מגבירה ואביר.

"לאן אנחנו הולכות? אני שואלת אותה בזמן שהיא פותחת את דלת המחסן. לכל הרוחות, היא מחזיקה ממש חזק בשביל מישהי גרומה כמוה.

"אנחנו לא יכולות לכבוז זמן." היא עונה בלי לענות לשאלתי. "אני לא חושבת שהאזור הזה פתוח לציבור," אני אומרת כדי להניא אותה בזמן שהיא ממשיכה לגרור אותי אחריה לתוך חדר עמוס עד התקרה בארגזים עמוסי ספרים.

לכסוף היא מרפה מיד, מסתובבת אליי ומביטה בי. "קדימה, ואל תעשי עניין." לאחר מכן היא דוחפת עוד דלת שעליה כתוב 'הכניסה אסורה' ונכנסת.

"החדר הזה בוודאות לא פתוח לציבור," אני אומרת שוב. "אם ימצאו אותנו פה נהיה בצרות," אני מזהירה אותה. אני לקוחה מצוינת של 'האצ'רדס', חסר לי רק שיאסרו עליי להיכנס לחנות. טוב, לא משנה.

היא בחרה בדיוק ביום הנכון כדי לצאת מדעתה. "בסדר," אני נכנעת. "בואי נמצא את גוונדה."

אני מסתכלת סביב בתשומת לב, פותחת את הדלת ונכנסת אל מה שנראה כמו חלל של הצוות הטכני.

הדלת השנייה בחדר פתוחה למחצה. "לאן היא נעלמה?" אני רוטנת, ונכנסת לחדר שני הרבה יותר חשוך וצר. "גוונדה, בבקשה, בואי לא נגרום לכך שיגרשו אותנו מאגודת הריג'נסי. רק עכשיו קיבלו אותי." אני מתחננת אליה בלחש. אני צועדת כמעט בגישוש, כשאני הולכת בעקבות קול צעדיה, כשספרה של פטריסיה אוניל עדיין מוצמד אל חזי, תיק המרי פופינס שלי משתלשל ממפרק כף ידי והצלוחית עדיין בידי.

צעיף דק מדגדג את פניי, קורי עכביש.

"מהפח אל הפחת", אני רוטנת. ככל שאני מתקדמת, כך הקירות הולכים ונעשים צרים עד מה שנראה כמו דלת נוספת נמוכה ממני לפחות בשני ראשים, מהחרך שבה בוקע אור. ואז, קורה דבר מוזר ברגע שאני פותחת אותה, אני מרגישה שאיבה ובוהק אלים כמו זרקור המוקרן בפניי ומסנוור אותי, מונע ממני לראות לאן אני הולכת ו...

אני מוצאת את עצמי חבוקה בין שתי זרועות חסונות, פניי לחוצות אל חזה רחב וכל מה שהחושים שלי קולטים עמום ולא ברור, מלבד ניחוח משכר של מנטה וליקריץ.

"אני..." אני תופסת מרחק מהאדם שבו התנגשתי במפתיע, אבל סחרחורת מערבלת את ראשי וגורמת לי לאבד את שיווי המשקל, ולרגליי לקרוס.

אני לא מרגישה טוב.

אני נופלת ארצה, שכובה על גבי.

"מה לכל הרו...?" ובן רגע מתגורדים סביבי שלל פרצופים.

"עלמתי, את מרגישה בטוב?" שואלת אותי אישה שאינני מכירה, אבל דבר אחד בטוח, גם היא אמורה להיות מאגודת הריג'נסי, על פי הבגדים שהיא לובשת.

אני שוב נמצאת בספרייה, מוקפת בכל משתתפי אירוע השחזור שמביטים בי בהשתוממות. אני לא יודעת לאיזה סיבוב גוונדה לקחה אותי, וגם לא לאיזו מטרה, אבל אני שוב נמצאת באולמות 'האצ'רדס',

רק שהשמלה שלי מכוסה אבק, והתסרוקת – שעלתה לי בשעתיים עבודה וזרוע תפוסה – מבולגנת כולה, ובזמן שנפלתי על האיש הזר הזה, מרחתי קאפקייק עם קצפת על המחשוף שלי. מצוין, זה יעלה עוד כסף בניקוי היבש, בתקווה שבכלל אפשר לנקות את זה, אחרת אצטרך לשלם גם את דמי הפיקדון.

בלבוש המרושל הזה אני אפילו לא יודעת אם ירשו לי להישאר. אני מורידה את ענן הקצפת מהשמלה עם אצבעותיי ומלקקת אותו... חבל, זה היה טעים.

"היא התעלפה?" שואל קול שאינני מזהה.

"הייתה לה סחרחורת?" שואל קול אחר.

"אולי בת הלוויה הידקה לה את המחוך יותר מדי."

"איזה מחוך?! בקושי הצלחתי להשיג את השמלה... איי!" אני צועקת לפתע כשאני מרגישה צביטה במותני. "ידעתי שאחת הסיכות תיפתח בסוף."

הקולות מסביבי מתאחדים לרעש יחיד אחד. "היא לא לובשת

מחוך?"

"שערורייתי."

"הדביוטנטיות של היום הן כבר לא כמו שהיו פעם."

אין ספק שהאנשים האלה מאגודת הריג'נסי פנאטיים! מי מסתכל מה לובשים מתחת לתלבושות?

"איזה נעליים מוזרות את נועלת? אלה לא נעלי צוהריים," מציינת אישה אחרת, כבת חמישים, שמרכיבה על גשר אפה משקפיים עגולים עם מסגרת זהובה.

לרגליי אני נועלת את האולסטאר הוורודות שלי, בהתחשב בכך שהשמלה ארוכה לא חשבתי שמישהו יבחין בכך בכלל.

גבר מפלס לו דרך ומושיט לי את ידו העטויה כפפה, אבל אין לי דרך לראות את פניו מפני שהחדר שרוי באפלולית, הוא עומד כנגד האור ואני עדיין מתקשה למקד את מבטי. אני רק יכולה לראות שהוא גבוה מאוד, מאחר שהוא מתנשא מעל כל הנוכחים. "הרשי לי לעזור לך."

שרויה בכלבול, אני מצליחה למשוך את עצמי לישיבה לכר ואז

מזדקפת, אבל כנראה שאני עושה זאת מהר מדי מפני שהחדר מתחיל להסתובב עד שאני נאלצת להישען על מדף הספרים.

עכשיו אני יודעת איך מרגישה הכביסה אחרי הסחיטה. ואני מבינה גם למה הגרביים תמיד הולכות לאיבוד.

"וואו, איזו טלטלה," אני נאנחת ונעמדת על רגליי. אני לא יודעת באיזה חלק של הספרייה אנחנו נמצאים, אבל מעולם לא ראיתי את האולם הזה של 'האצ'רדס'. כל הריהוט נראה כאילו הובא לכאן לפני מאתיים שנה... אפילו הכרכים הקשורים בעור על המדפים נותנים לי הרגשה שהם עתיקים. "בכל מקרה, כל הכבוד על השחזור הנאמן, היא ממש נראית כמו חנות ספרים של תחילת המאה השמונה-עשרה. מי בנה את התפאורה?"

מרחש המלמולים הכללי עולים משפטים כמו, "על מה היא מדברת?" "היא הוזה."

הבנתי, אנחנו פשוט חייבים להעמיד פנים שאנחנו נמצאים בתקופת הריג'נסי כל הזמן, כאילו אנחנו לא מודעים לכך שאנחנו משתתפים באירוע שחזור.

"ליידי רבקה, הנה הספרים שהזמנת בחודש שעבר," מודיע קול מוכר לי.

אני מסתובבת לעבר הדלפק ורואה אותה. "גוונדה!" אני קוראת. "אבל למה לא עצרת קודם, כשקראתי לך?"

"קודם?" היא מסתכלת עליי במבט מבולבל. "מתי?"

"קודם! כשרדפתי אחרייך בכל החנות, ונכנסנו ל... דלת ההיא." אני מצביעה על הקיר שבו אמור להיות המעבר שאותו חצינו, אבל היר שלי מצביעה עכשיו על מדף ספרים.

"איזו דלת, ליידי רבקה?" שואלת אותי גוונדה.

אני כבר לא מבינה אם היא המשוגעת או אני. "זה היה כאן!" אני חוזרת ונעמדת מול מדפי הספרים. "בדיוק מולי."

"ליידי רבקה, תמיד היו שם מדפי הספרים," היא ממשיכה בחיוך עדין. "את עמדת על הסולם והצצת בספרים שעל המדף הגבוה ביותר כאשר הלכתי לאחורי החנות להביא את ההזמנה שלך. בבקשה, את יכולה לעלעל בהם ולראות אם אלה הספרים שביקשת."

המומה, אני עושה כדבריה. שודד הים, התעלומה של אודולפו, טירת אוטרנטו. כל הרומנים הגותיים האהובים על ליירי רבקה. אישה אחת מרימה מהרצפה את העותק המקומט שלי של יומניה הסודיים של האחיות ברינגטון ומסתכלת עליי בתימהון. "מה זה?" אני מסתכלת עליה עוד יותר בתימהון. "בשביל זה אנחנו כאן. הסופרת תגיע בכל רגע."

"פטריסיה אוניל הזאת מפורסמת?"

"וכאן יש לנו את אמה, כל שלושת הכרכים," מתערכת גוונדה בקול צווחני, ומניחה על הדלפק את הספר האהוב עליי מכל יצירותיה של ג'יין אוסטן.

יחסית לחיקויים הספרים עשויים טוב למדי, זה נראה כמו עותק שזה עתה יצא מבית הדפוס של המאה התשע-עשרה. אפילו העור מדיף ריח אותנטי.

המארגנים של אגודת ריג'נסי ממש לא חוסכים בהוצאות!

"זה הכול?" שואלת גוונדה ולוקחת אותם מידי. "אני מקווה שבאת בכרכה, כך העגלון שלך ידאג לסחוב אותם."

כרכה? עגלון? אה, ברור! כנראה שמתוכננת הצגה גם באירוע השחזור. בסדר, קלטתי, אני נכנסת לתפקיד.

"כמובן," אני מהנהנת כאילו הדבר הגיוני במשהו. "הוא יבוא לקחת אותם יותר מאוחר."

"חמישה גיני, ליירי רבקה," מודיע לי האחראי על הקופה.

"כמובן," אני מאשרת. חמישה גיני, שהם קצת יותר מחמש לירות שטרלינג, בשביל מזכרות נשמע לי כמו מחיר הגון. "אני משלמת באפליקציה," אני אומרת, מוציאה את הטלפון הנייד ופותחת את הארנק הדיגיטלי.

אני מושיטה את הטלפון הנייד אל המוכר אבל הוא בוהה בי בבחלה. "מה אני אמור לעשות עם הדבר הזה?"

אה, כמובן, אסור להכניס לאירועי השחזור שום אמצעי טכנולוגי שהוא. "יש לי מזומן." אני שולפת שטר ומושיטה לו אותו.

"אנחנו לא מקבלים שטרות כסף ממדינות אחרות," הוא משיב, ומחזיר לי אותו.

"בנק אנגליה הוא זה שמנפיק אותם. אתה רואה את דמותו של המלך שלנו?"

"אבל זה לא המלך שלנו, הוא מוחה שוב.

אני לוקחת את הכסף ותוחבת אותו לתוך תיק הניילון שלי, המקושט בפנינים מפלסטיק, ועמוס בכל ערכת העזרה הראשונה שלי. טוב, אז תרשום את זה על החשבון."

"ליידי רבקה! הנה את! חשבתי שאיבדתי אותך. עוד פעם." קוראת נערה פחות או יותר בגילי, בשמלת משרתת, בעת שהיא נכנסת לחנות. אני לא מזהה אותה, ואולם פניה אינן חדשות לי. "סלחי לי?" אני שואלת בהשתוממות.

"הדודה שלך מחפשת אותך בכל 'פורטנום אנד מייסון'. אנחנו צריכות ללכת, זו כמעט שעת התה."

"ללכת לאן?"

"ליידי רבקה נפלה נפילה קשה במדרגות, מודיעה לה גוונדה. אני חוששת שהיא קצת הלומה."

"אלוהים אדירים, אני מקווה שהיא לא נפצעה אחרת הם יכעסו עליי," אומרת הנערה בטון מודאג. "השמלה שלך נקרעה, השיער שלך... הפעם אחטוף נזיפה הגונה!"

"נזיפה ממי? ומה אכפת לך מהשמלה שלי?"

"גברת פאנינג, ליידי רבקה נחבטה בראשה? היא לא מזהה אותי יותר, היא לוחשת. "זאת לוסי."

"לוסי," אני חוזרת בבלבול. אני לא מכירה שום לוסי, בזה אני בטוחה.

"בת הלוויה שלך. יצאנו עם ליידי קאלפורניה כדי לערוך קניות, ועכשיו אנחנו חוזרות הביתה לשעת התה יחד עם בן דודך ארצ'בלד ודודך אלגרנון, כמובן אם הוא התעורר מתנומת הצוהריים שלו."

בת הלוויה לוסי, הדודה קאלפורניה, הדוד אלגרנון ובן הדוד ארצ'בלד, 'המשפחה' שלי.

"ואיפה נמצא הבית?" אני שואלת יותר כדי לקבל אישור. "במקום שהוא תמיד נמצא. היא עונה בדריכות. "ברחוב צ'ארלס. במייפייר." אני מדייקת.

"הו, תודה לאל, את כן זוכרת משהו!" מתלהבת לוסי, ואוחזת בזרועי תחת זרועה ופותחת את הדלת לעיני מבטי הלעג של עוברי האורח. אני לא מזהה את הרחוב, הסימן היחיד שמוכר לי הוא השלט של 'האצ'רדס', שממנו הרגע יצאנו, עם הוויטריות הממוסגרות בעץ שחור מגולף ומבריק.

בדיוק ממול נמצא 'פורטנום אנד מייסון'. כנראה יצאנו ברחוב פיקדילי, רק שהרחוב הזה לא דומה כלל לרחוב פיקדילי, אין שום אוטובוסים אדומים דו־קומתיים, וגם לא מוניות שחורות או כלי רכב ממונעים מכל סוג שהוא, רק כרכרות וסוסים.

"אבל אנחנו בלונדון?" אני שואלת את לוסי.

"אז איפה אם לא?"

אני נדה בראשי ומוציאה את הנייד כדי לפתוח את גוגל מפות ולמצוא את המיקום שלי.

שום אות. הטלפון לא קולט והאנטנה של הווי־פיי לא מוצאת אף רשת בקרבת מקום.

"איזה מין מכשיר זה?"

"לוסי, אנחנו יכולות להפסיק לשחק לרגע? אני לא מבינה מה קרה ואיך הגענו לכאן."

"אמרתי לך, לידיי רבקה, היינו ב'פורטנום'..."

"ואל תקראי לי לידיי רבקה. אני לא לידיי."

אבל הדבר היחיד שהמשפט שלי עושה זה לגרום לה לצחוק. "בכל פעם את אומרת לי לא לקרוא לך לידיי, ובכל פעם אני עונה לך שאני לא יכולה."

אני מסתכלת סביב, מבולבלת, כולם לכושים בתלבושות הריג'נסים המוקפדות עד לפרט האחרון, וגם הכרכרות לא יכולות להיות פרי מאמצייהם של אוצרים חובבנים של אירוע השחזור ההיסטורי.

"כמובן, אנחנו נמצאות על סט!" אני קוראת. איזו טיפשה שלא חשבתי על זה. בלונדון תמיד מתרחשת איזו הפקה פומפוזית, צילומים של איזה סרט היסטורי קולוסלי. "סלח לי." אני אומרת ועוצרת עובר אורח. "איזה סרט מצלמים פה?"

הגבר, הלבוש חליפה בסגנון ברומליאני, בוחן אותי מכף רגל ועד ראש. "סרט?"

"או סדרת טלוויזיה?" אני מוסיפה. "נטפליקס? אמזון?" אבל הוא נד בראשו והולך בלי לטרוח לזכות אותי בתשובה. "מנומס לענות, גס רוח!" אני צועקת לעברו. "ליידי רבקה, אני מפצירה בך, זה לא מכובד לעצור גברים שאת לא מכירה, ככה, ברחוב. זה מעשה של הרפתקנית," היא לוחשת לי שוב.

"סקנדל!" צועק נער הנראה בן אחת-עשרה שזרועותיו עמוסות בעיתונים. "המחירים ממשיכים לעלות! הדגן עולה מחמישים ושניים שילינג לרבע ק"ג לשבעים ושישה!" "ליידי רבקה, אני לא אוהבת להתעקש, אבל הגיעה השעה לחזור הביתה."

אני לא מבינה יותר כלום. אני זקוקה לנקודת ציון, משהו שאף בית קולנוע לא יכול להחריב. "הנהר," אני אומרת. "בואי נלך לגשר ווסטמינסטר."

"אבל דודה שלך... מוחה לוסי."

"גשר ווסטמינסטר, לוסי. מייד."

היא נאנחת ומהנהנת בכניעה, כשהיא גוררת אותי בצעד מהיר בהיימרקט, אבל היכן שאמורה להיות כיכר טרפלגר עם עמוד נלסון, עומדים רק בניינים אחרים. אותו הדבר קורה כאשר אנחנו יורדות למה שלוסי אומרת שהוא רחוב פרלמנט, אבל את הסטירה האמיתית אני חוטפת ברגע שאנחנו מגיעות אל הגשר מעל נהר התמזה.

"הנה גשר ווסטמינסטר, ליידי רבקה," היא מכריזה בלי אוויר.

"זה לא יכול להיות גשר ווסטמינסטר..." אני אומרת ומסיטה את מבטי בחיפוש אחרי כל נקודות הציון החזותיות שאינני מוצאת כעת. איפה הגלגל הפנורמי?

איך זה שעל הנהר שטות רק סירות משוטים וסירות מפרשים? בניין הפרלמנט לא נראה כפי שאני זוכרת אותו, חסר... "מה קרה לביג בן?" אני שואלת בקול רועד.

"מי זה? זה בן אדם מכובד?"

"זה לא בן אדם. הביג בן זה שעון," אני עונה.

"שעון בעל שם? איזה משונה."

"זה המגדל עם השעון הכי מפורסם של לונדון, הוא אמור להיות שם," אני מצביעה בלהט על מיקומו של הביג בן. "הוא נבנה בשנת 18.. " אבל שארית המילה 1834 נבלעת בגרוני.

מבטי נח על מפרק כף ידי הימנית. סביבו ענוד צמיד סרטים שזורים בצבע תכול וזהוב, כמו הצמיד שלידי רבקה שלי ואמילי חברתה החליפו ביניהן. לא היה לי שום צמיד כשהגעתי לאירוע של אגודת ריג'נסי.

"גברתי, בבקשה," אני מפצירה בפני אישה, שלובשת שמלה דומה לגמרי לשלי ומלווה בידי נערה הלבושה כמו לוסי. "איזה יום היום?"

"היום יום שבת." היא עונה לי באדיבות, "האחד-עשר במאי."

"האחד-עשר במאי, של איזו שנה?" אני שואלת שוב.

היא מעפעפת בעיניה בהפתעה. "של 1816, כמובן."

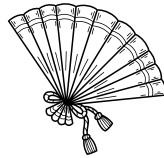
1816.

אלף. שמונה מאות. שש-עשרה.

יום ראשון, 12 במאי

1816

"היא מתעוררת, מכריז קול ברגע שאני פוקחת את עיניי בקושי רב,
"היא ישנה יום שלם, דוקטור."

אני שוכבת על מיטה ומכוסה בסדין עד גובה הצוואר.
"אין שום סימן לחבלה ואין חום, הייתי אומר שמדובר כנראה
בחולשה פשוטה. הכינו לה מגש יפה וגדוש והיא תתאושש אחת
ושתיים," מאשר גבר קירח בעל חזות רצינית שעל אפו משקפיים
עגולים.

כנראה הבהילו אותי לבית החולים.

"תראה, דוקטור, אני חושבת שאני מרגישה הרבה יותר טוב,"
אני מצהירה בקול צווחני. "תאר לעצמך שחלמתי חלום מגוחך שבו
מצאתי את עצמי בלונדון בשנת 1816, עם כרכרות, סוסים... אפילו
הביג בן לא היה קיים!"

הוא נד בראשו. "אולי ארשום לך גם מי טוניק. מקרה קלאסי של
צום לקראת הופעת בכורה, אני רואה תריסר מקרים כל שבוע של
נערות שמרעיבות את עצמן לפני הצגתן בחברה."

הופעת הבכורה? הצגה בחברה? אני מתיישבת בבת אחת ורואה
שהחדר שבו אני נמצאת לא דומה בכלל לחדר בית חולים, הוא מרוהט
בבדים מפוארים בגוני תכול לוונדר־לבן־זהב ורהיטים מגולפים ביד
אומן. מסביב למיטת החופה, מצטופפים לבד מהרופא, אישה כבת
חמישים בעלת מבט מודאג, נער גדול ממני אך במעט, גבוה, רזה, עם
בלורית שיער זהוב פרועה, שנראה שמגחך לעצמו באין רואים.

לכולם פנים שאני מכירה, גם אם מעולם לא פגשתי אף אחד מהם קודם.

"אלוהים!" אני קוראת ומטיחה את עצמי שוב לאחור על הכרית. הנער טופח על ידי, "הבהלת אותנו כהוגן, דודניתי, כשלקחו אותך פנימה רפויה כולך כמו שק ריק."
"ארצי"? אני אומרת בקול חלוש.

"היא בסדר, דוקטור, היא זיהתה אותי." הוא מכריז וצועד לפנים כדי להצביע על האישה שלמרגלות מיטתי. "וזאת היא...?"
"הדודה..." אני מהססת, זאת לא יכולה להיות מישהי אחרת מלבדה. "קאלפורניה?"

"אתה רואה? הראש של רבקה נמצא במקום."
"אבל, דוקטור וינסלו, מוחה דודתי, רבקה לא בצום, היא אוכלת עד להתפקע, כך שאני כבר נאלצת לנזוף בה פעמים אחדות שתתנהג כיאות ליד השולחן."

"אם יש משהו שלא חסר לרבקה זה אוכל. אם כבר שינה, בהתחשב בכך שהיא מבלה את כל לילותיה בקריאה," אומר ארצי בטון מתקלס. דוקטור וינסלו נד בראשו ועל פניו ארשת של מורת רוח. "קריאה היא לא פעילות לעלמות. המוח השברירי שלהן לא יכול לסבול רמות כאלה של ריכוז, ותמונות מסוימות עלולות לגרום לדלקת במוח."
"איזו שטות גמורה זאת!" אני מתפרצת בזעם, "איפה לכל הרוחות הוא למד? באיזו קבוצה של שוחרי מזימות בפייסבוק?"

בחדר משתררת דממה של בית קברות והרופא מתאבן כולו. "למדתי את לימודי המקצועיים במכללה היוקרתית ביותר בלונדון ובין מטופליי נמנים חברה המכובדים ביותר של האריסטוקרטיה, מעולם בכל הקריירה שלי לא העליבו אותי בצורה הזאת, מרקוז, הוא מרעים בפנותו אל בן דודי, "וכדי להגן על כבודי המקצועי אני מודיע לך שלא אוכל לעמוד עוד לרשות המשפחה שלך, ובאומרו זאת הוא סוגר את מזוודתו ויוצא מהחדר.

דודתי שולחת לעברי מבט יוקד ואז ממהרת לרוץ אחרי וינסלו העשקן הזה. "חכה, דוקטור! סלח נא לאחיניתי, היא לא במיטבה."
ארצי לעומת זאת נשאר איתי, ופוסע על פני החדר בצעדים

ארוכים. "רבקה, בתור בעל הבית והאפוטרופוס שלך אני חייב לנזוף בך על המילים שלא ייאמרו שלך, שגברת במעמדך לעולם לא צריכה להגות," הוא נעצר למרגלות המיטה ומשלב את זרועותיו. "אבל בתור בן הדור שלך אינני יכול שלא להודות לך על ששחררת אותנו מהשרלטן הזה, שבפעם האחרונה כמעט רצח אותי מרוב שהקיז את דמי."

"אולי במוח שלו יש דלקת," אני עונה בזרועות שלוכות על חזי. "את צודקת, רבקה." ארצ'י מתיישב לצידו. "אבל עכשיו תפסיקי להתנהג כמו משוגעת או שאימא שלי תחשוב שבאמת יצאת מדעתך." "לא השתגעתי, מעולם לא הייתי יותר צלולה מעכשיו," אני מנסה להסביר לו.

"את מוכנה להמציא כל דבר כמעט כדי לחבל בהופעת הבכורה שלך, הא?" הוא מתלוצץ ומפנה את מקומו ללוסי, שהופיעה בחדר נושאת בידיה מגש מלא כל טוב, שאותו היא מניחה לצידו, על השידה. "לוסי!" אני קוראת אחוזת פאניקה. הכול כל כך אמיתי להחריד. אבל זה לא יכול להיות אמיתי. אני צובטת את עצמי, והכאב לעומת זאת, ללא ספק אמיתי. אני לא נושמת, אני לא נושמת! "התיק שלי! איפה התיק שלי?"

היא מרימה אותו משידת הטואלט. "זה התיק שהיה איתך קודם?" "כן, תני לי אותו, אני מתחננת." אני מפצירה בה בלי אוויר. אני מפשפשת בתכולה שהצלחתי לדחוס בתוכו, כשאני מעמידה את התפרים במבחן קשה, עד שאני מוצאת את המשאף שלי נגד אסתמה.

אני בסדר.

ארצ'י מסתכל עליי מבולבל. "מה את עושה עם הדבר הזה?" "מנסה לא למות מחנק." אני עונה.

הוא נד בראשו בארשת משועשעת. "את תמיד ממציאה משהו חדש. תאכלי ותנוחי, מחר מצפה לך עוד יום רכישות. נסי לדאוג שלא יגרשו אותנו גם מהאטליה של גברת טריאו. ותעברי אצל הרופא, אם תאבדי גם את התופרת, אימא שלי לא תסלח לך על כך לעולם." "תופרת," אני חוזרת כאילו בתוך טראנס.

”את אוהבת ללכת לתופרת. קדימה, יהיה הדבר שהסעיר אותך
אשר יהיה, אין זה דבר שהבריוש החם של גברת בריי לא יכול לפתור.”
ארצ'י נותן לי טפיחה חביבה על הראש והולך.
לוסי, ארצ'י, הדודה קאלפורניה, רחוב צ'ארלס ו-1816, אני נמצאת
בתוך הסיפור שלי, זה שכתבתי במחברת שלי.
ועכשיו, איך אני יוצאת מפה?

יום שני, 13 במאי

1816

קול שאון יחד עם קול עוצמתי מעירים אותי משנתי העמוקה וחסרת המנוחה.

אתמול בערב, אחרי ארוחת הערב, חזרתי לישון, או יותר נכון, לחשוב על מה שעליי לעשות, עד שבסוף נרדמתי.

אני יוצאת מחדרי אל המסדרון, שמזכיר מסדרון של מלון פאר, עם דלתות לבנות ועבות, טפטים על הקירות ושטיחי קיר חלקים כקטיפה. אני הולכת בעקבות הרעש עד לגרם מדרגות הספירלה הגדול היורד אל הכניסה. אני משקיפה מהמעקה כדי להציץ מה קורה.

"השטויות המודרניות האלה!" רוטן בנימה בוטה גבר כבן חמישים בעל כרס בולטת, ובעל קול המהדהד על אבני השיש הלבנות של האולם. אני קוראת לזה אולם כי בין וילונות הזהב הרקומים, ציורי השמן, נברשות הקריסטל והמלצרים הלבושים למשעי, חסר רק דלפק לצ'ק-אין ואנחנו בקלות יכולים להיות במלון ה'ריץ'. לא שאני לקוחה קבועה של ה'ריץ'. למען האמת, ראיתי אותו רק בנוטינג היל, בסצנה שבה יו גרנט מתחזה לעיתונאי ומראיין את ג'וליה רוברטס ל'סוסים וכלבים'.

"מה יהיה בסוף, אני אומר?" ממשיך הגבר, שאותו אני עדיין רואה רק מהגב.

"יום אחד בכל הבתים יהיה כזה, אלגרנון!" משיב לו בשכנוע ארצי, ומתבונן בסיפוק בשלוש קופסאות העץ העומדות במבואת הכניסה.

אלגרנון! זה הרוד אלגרנון!

הוא מסתובב לעברי ואני מבחינה בפניו. זה בדיוק הוא, כמו שציירתי אותו. האף הארום, העיניים הקטנות והכהות והפאה המקושטת.

"ליידי רבקה, כמה טוב לראות אותך על רגלייך! גם אם אינך לבושה למאורע!" מברכת אותי לוסי, בנימת נזיפה קלה, בזמן שהיא ממהרת להלביש אותי בחלוק כבד, שחמימותו גורמת לי להבין עד כמה היה לי קר.

"אם כבר מדברים על בגדים, מה עלה בגורלם של התחתונים שלי, לוסי?" אני שואלת אותה. כשלקחו אותי הביתה, מישהו הפשיט אותי, והלביש אותי בכותונת לילה, אבל לא מצאתי יותר את הלבנים שלי.

"תחתונים?! העלמתי את הלבנים הבלתי הגונים הללו לפני שהדודה שלך תראה אותם! אני לא יודעת איפה השגת את הדברים המגונים האלה של אשת רחוב אבל עלמה בעלת אילן יוחסין כשלך לעולם לא אמורה ללבוש משהו דומה! מזל ששרפתי אותם!"

היא שרפה אותם? אני חייבת להסתיר את התיק עם כל הדברים שלי מהעתיד לפני שגם אותם היא תעלה בלהבות! ובהתחשב בכך שיש לי טלפון, מסמכים, ערכת עזרה ראשונה ותחבושות, מוטב שאשמור עליהם היטב.

"אבל לא ללבוש כלום זה יותר הגון?" אני קוראת.

אי-הנוחות שלי לא מעניינת את לוסי. "בואי, אעזור לך להתלבש! ארוחת הבוקר הוגשה לשולחן, האש כבר דולקת ונעימה והכנתי לך שוקו חם." היא מזמינה אותי ללכת אחריה.

הבגדים שלוסי מוציאה מהארון שלי לא דומים כלל לתחפושת הריג'נסי שלי. תחתוניות מעודנות מבד בטיסט, חולצות תחרה שנטיילי, שמלת משי רקומה מבריקה המדיפה ריח של מי ורדים. אני לא יודעת כמה עולים הבגדים הללו, אבל אני בטוחה שאני לא יכולה להרשות אותם לעצמי. על אף שאני עדיין לא לגמרי מבינה איפה אני ומה אני עושה.

וכאילו לא די בהשתאות, לפתע מגיע המופע – כי אין לי דרך אחרת להגדיר את זה – של טרקלין ארוחת הצהריים, חלון הזכוכית

משקיף מכל עבר על גן הוויסטריה מאחורי הבית, כשהאור מנצנץ על סגנון הטרומפ־לויל של התקרה. השולחן ערוך וגם ארוחת הבוקר היא כמו בבית מלון. "אולי היא אפילו יותר טובה משל ה'ריץ'. " אני אומרת ביני ובין עצמי.

אני מסתכלת על כל זה בתאוה הלומה, חושיי מתעוררים מהניחוח המשכר של הלחם הקלוי, החמאה המותכת, והבייקן המתפצח...
 "את לא מסתערת על האוכל כמו תמיד לפני שהדודה שלך תרד?"
 שואלת אותי לוסי.

"אני יכולה... אני יכולה לטעום הכול?" אני מהססת. אני לא יודעת כמה זמן יימשך המצב הזה, אבל נראה לי הוגן לפצות על הטרואמה שלי עם בופה עשיר שכזה.

"כמובן, לידי רבקה. אבל בדרך כלל את לא מהססת כך."
 אם כך אני מתנהגת תמיד, אני לא רואה סיבה לתת להם לחשוד. אני מוזגת לעצמי מייד ספל נדיב של שוקו חם. "קר בשביל חודש מאי." אני מציינת.

"האביב לא רוצה להגיע. והשלג שירד בחג הפסחא לא מעודד. " אה, נכון, 1816 הייתה שנה נטולת קיץ. איזה מזל יש לי!
 ארצ'י נכנס אל הטרקלין ואחריו הדוד אלגרנון שרוטן אחריו.
 "שטויות! מה יותר נוח מכר לצרכים המונח כיאות בכל פינה של הבית כשצריך?!" למה לעזאזל, כשיש לי צורך להשתחרר, אני צריך לגשת לחדר אחר כדי להשתמש ב... ב... במושב הזה?"
 "כי כך מנקזים את הנוזלים לביוב במקום לשפוך אותם בגינה," מסביר ארצ'י.

"הרי תמיד עשינו כך, אני לא רואה שום צורך לשנות!" מוחה הדוד אלגרנון, "קודם החלפת את כל הנברשות במנורות על גז, ועכשיו ה... הזה..."

"תא השירותים עם מכל ההדחה," משלים אותו בן דודי ומשלב את זרועותיו על חזהו בארשת ניצחון.

אז זה מה שהיה בקופסאות הללו! אסלות!
 אני רוצה לנשק את ארצ'י במצח על שהחליט להתקין אותן בתזמון הזה. התאפקתי עם הפיפי מאתמול בערב, והבוקר נכנעתי לשימוש

בקנקן הפורצלן שהיה מונח תחת המיטה שלי. זה היה מגעיל בלשון המעטה. בייחוד מפני שאחר כך לא ידעתי מה לעשות בזה, וכך רוקנתי אותו לתוך... האח. ומזל שזה היה רק פיפי.

"בוקר טוב, רבקה, את נראית הרבה יותר טוב הבוקר," מברך אותי ארצ'י ומתעלם מתלונותיו של הדוד אלגרנון.

"ומה יהיה לעובדי משק הבית לעשות, אם לא יהיו יותר כדים שצריך לרוקן?" ממשיך הדוד אלגרנון, מאוכזב. "יש לך מושג כמה משרתים ייאבדו את עבודתם? יש לנו אחריות גם כלפיהם!"

"אתה כזה אציל נפש, דוד, שאתה דואג להשפעות החברתיות העשויות להיות מהתפשטות מושב השירותים," אני מעירה בסרקסטיות בניסיון להחניק את צחוקי. גם הדוד אלגרנון זהה בדיוק לאופן שדמיינתי אותו, גם באופיו.

"אתה רואה, ארצ'יבלד, גם רבקה מסכימה איתי. ברוכה הנמצאת, יקירתי," אומר לי הדוד בלי להבחין באירוניה שבדבריי. "סמכי עליי, אין למושבי השירותים האלה עתיד," הוא ממשיך ותוחב אל פיו את אחד ממאפי הקרם המונחים על מגש הזכוכית הגבוה.

"מי יודע איזה עוד שיפורים הביא איתו השכן החדש שלנו בבית משפחת פרייזר." תוהה ארצ'י ומציץ מהחלון.

"בני משפחת פרייזר עברו דירה?" אני שואלת בתימהון, בלי שאף אחד אחר ישמע.

"כשאמילי התחתנה, בספטמבר, הם העמידו את הבית למכירה כדי לעבור סמוך לביתו של בעלה, בכיכר האנובר." הוא משיב. "קונה מסתורי רכש את הבית לפני חודשיים."

החדשות תופסות אותי בהפתעה... בסיפור שלי כתבתי על נישואיה של אמילי לוויקונט מקסים דוביל, אבל לא שהמשפחה שלה מכרה את הבית.

"אתה לא יודע מי רכש את הבית?" אני שואלת אותו.

"חוץ מהפועלים ששיפצו את הבית, לא ראיתי אף אחד." משיב ארצ'י. "אין ספק שזה אדם מודרני. אני מקווה שכאשר הבעלים החדשים יעבור אל הבית הוא יערוך מסיבה ויזמין אותנו. מעניין עוד כמה פלאים יש שם בפנים!"

"הוא בהחלט לא אדון בעל תואר כלשהו, לועג הדוד ומלקק את אצבעותיו, ואז תופס בידו האחרת פרוסת עוגה. "או שהיית פוגש אותו בפרלמנט."

"אולי אין לו שום תואר, אבל מי אומר שהוא לא אדון?" אני מעלה השערה.

"אילו היה אדון, הוא היה בא להציג את עצמו, דבר ראשון. "מי לא אדון?" שואלת הדודה קאלפורניה כשהיא נכנסת אל הטרקלין מלווה במי שאני מתארת לעצמי שהיא המלווה שלה, מוכנה לסדר את עליוניתה וכובעה. "השכן החדש שלנו, "משיב ארצי".

"אם הוא לא בן למשפחה מיוחסת, הוא לא מעניין אותנו," היא משיבה בנחרצות. "רבקה, את עוד לא מוכנה לצאת? התופרת ממתינה לנו למדידה האחרונה של המלתחה שלך." אחר כך היא פונה שוב אל המלווה שלה, "דורה, תאמרי לעגלון להכין את הכרכרה. על אף שאנחנו יכולות להגיע לרחוב בולטון גם ברגל, השמיים מאיימים בגשם ואין לי כוונה להירטב. לوسی, גשי להביא את הגלימה של רבקה, אנחנו כבר מאחרות. ליירי ספטון תצטרף אלינו באטליה של גברת טריאו עוד מעט. היא רוצה לראות את השמלה לערב הצגתך בחצר המלכה." לגימת השוקולטה כמעט נתקעת לי בגרון. "הצגתי בחצר המלכה?" גם את זה לא כתבתי.

"אל תעמידי פנים ששכחת, רבקה," גוערת בי הדודה קאלפורניה. "עכשיו שהתגברת על האבל על מות הוריך היקרים והתאוששת כליל ממחלתך, אין יותר טעם להמשיך לדחות את זה."

"נערה המוצגת בחברה בגיל עשרים ואחת, את תהיי ללא ספק הזקנה ביותר. אנחנו נצטרך לבזבז יותר על איפור מאשר על מחלצות!" מעיר הדוד אלגרנון, ידו מושטת לעבר המרנג האחרון, העשיר, שאותו הוא חוטף מבין אצבעותיי. "מוטב שאני אוכל את זה, אף אחד לא אוהב כלה שמנה."

"אבל בעל שמן זה טוב, הא?" אני מסננת בין שיניי. באמת רציתי לטעום את המרנג ההוא, לפי הדרך שבה הדוד נוגס בו הוא נראה כמו ענן בטעם וניל.

"ליידי ספטון הציעה לשמש לך כסנדקית ולהציג אותך בפני המלכה. זאת הזדמנות שאסור לך לפספס."

"המ... המלכה?" אני בולעת רוק בגרון חנוק. אני בהחלט לא כתבתי את זה. אני צריכה את גוונדה, ואני צריכה אותה עכשיו.

"אני לא יכולה להציג אותך בעת קבלתך בארמון, מאחר שאותי לא הציגו." הכול נכון עד כאן: הדודה קאלפורניה בדמיוני היא בתם של סוחרים עשירים חסרי תואר. היא הייתה אשתו של אחיו הצעיר של אבי, שממנו הביאה לעולם את ארצ'י, והיא נישאה לאלגרנון בלפורט לאחר שנותרה אלמנה, לפני חמש-עשרה שנה. "אבא שלך היה המרקוז מלנוקס, שושלת בני שרידן דורשת שתוצגי בפני הוד מלכותה. ליידי ספטון היא אישה נדיבה וחביבה, היא תדע להנחות אותך במיומנות. חוץ מזה, היא ידידה קרובה של יורש העצר."

"כמו גם ספקית המאהבות שלו," מגחך ארצ'י, גבו שעון על הקיר בעצלתיים.

"אל תהיה וולגרי, ארצ'יבלד!" נזפת בו אימו.

"אבל זאת האמת." הוא משיב.

"מה?" אני שואלת, לאחר שסקרנותי התעוררה.

"היזהר לך, ארצ'יבלד," מזהירה אותו קאלפורניה בלהט כזה שמקפיץ את דורה, השקועה בקשירת הכובע שלה.

אבל ארצ'י לא מתייחס לאימו. "לפני הרבה שנים, ליידי ספטון הציגה בחברה את מרי פיטצרברט בהצלחה כה גדולה, עד שהנסך יורש העצר לקח אותה כמאהבתו הפרטית."

"אחרי שנמאס לו מליידי ג'רזי כמחממת מיטה," מוסיף הדוד בשעשוע, תאב לריכולים. הדוד אלגרנון שדמיינתי הוא בנו השלישי של ברון מרושש, שהודות למראהו היפה, בעבר, נשא את האלמנה העשירה קאלפורניה שרידן, והבטיח לעצמו חיים נוחים בחברה. אף כי מראהו היפה כבר הפך לזיכרון רחוק.

"אני לא מרשה לך לדבר ככה בנוכחותי ובנוכחות רבקה," מתפרצת הדודה קאלפורניה. "אנחנו לא נמצאים בבית הימורים, אני מבקשת ממך להקפיד על כבוד מסוים. רבקה, הגיע הזמן ללכת."

"לפני גברת טאיראו אני צריכה לקפוץ ל'האצ'רדס', אני אומרת, ונזכרת שרחוב בולטון נמצא במרחק כמה דקות ספורות מפיקדילי. "עוד ספרים?" שואל אותי הדוד ויורק מטר של פירורים. "מרוב קריאה את תיעשי פוזלת ואף אחד לא ירצה לשאת אותך לאישה." "הנדוניה של רבקה היא כל כך גדולה שגם אם הייתה לה קרן על המצח, אף מחזר לא היה מתייחס לזה." מתלוצץ ארצ'י בזמן שאנחנו יוצאים.

אני מצליחה לסחוט מדודתי אישור ללכת ל'האצ'רדס' עם לוסי, בזמן שהיא הולכת אל התופרת שתכין את המלתחה הדרושה לי לקראת ההופעה בחברה.

מבחינת הדודה קאלפורניה אני הבת שהיא תמיד רצתה ומעולם לא הייתה לה, והיא לא מסוגלת לסרב לי או למנוע ממני דבר. כשאני מגיעה אל חנות הספרים, אני פוגשת על הסף גבר גבוה, אלגנטי, המברך אותי לשלום בהרמה קלה של שולי כובעו ושולח לעברי חיוך משונה. זה לא חיוך נימוסים, אלא יותר כמו של מישהו שכבר פגש אותי.

והוא ניחן ביופי כובש. מעולם לא ראיתי גבר כזה בחיי, לא בחיים האלה ולא בעתיד.

"שלום," הוא אומר לי בנימה משועשעת שנשמעת כמו: "תראו את מי רואים פה."

המוח שלי מתערפל, אני לא מצליחה להוציא אף מילה. "אני מכירה אותו?" אני שואלת את לוסי לאחר שהוא מתרחק. "אדם עם פרצוף כזה של פרחח? אני רוצה לקוות שאת לא מכירה, לידי רבקה."

"הוא אמר לי שלום."

"ליצנים חסרי ערך כאלה תמיד מחפשים כיבושים מהירים. כדאי לך להיזהר מפניו. בואי נתקדם אחרת נאחר."

"חכי כאן, לוסי," אני אומרת לה לפני שתיכנס אחריי אל החנות. "זה משהו שאני צריכה לעשות לבר."

"אבל לידי רבקה, אם הדודה שלך תדע שלא ליוויתי אותך..."
 "הדודה שלי לא תדע." אני אומרת בקצרה. "זאת חנות ספרים. לא מעשנה של אופיום."

בזמן שהיא עדיין המומה מאזכור המילים 'מעשנה של אופיום', אני נכנסת מבעד לדלת וליד הדלפק אני מוצאת את גוונדה עסוקה בעיון בכרך עב-כרס.

"אנחנו צריכות לדבר." אני אומרת, ותולה על הדלת את השלט 'סגור'. "מייד, גוונדה!"
 "איזה גינונים גסים," היא אומרת ומסדרת את משקפיה על אפה.

"עזבי את הגינונים שלי. יש לי בעיה שאת הכנסת אותי אליה ועכשיו את תפתרי לי אותה." אני ניגשת אל הדלפק כדי להתעמת איתה. "איפה אנחנו? מה קרה לאירוע השחזור? למה מה שבחוף זו לא לונדון שאני מכירה? למה כולם ממשיכים להגיד לי שאנחנו נמצאים ב-1816?" אני ממטירה עליה את שאלותי.

גוונדה לעומת זאת מביטה בי בכל השלווה שבעולם. "כי אנחנו נמצאים ב-1816, רבקה."

"את ידעת היטב לאן את לוקחת אותי כשגררת אותי אל המחסן של הספרייה, אל תיתממי, אני רוצה תשובות ואני רוצה אותן עכשיו." אני מטיחה את אגרופי על משטח הדלפק.

"אבל את יכולה קודם להירגע?"
 "להירגע? אני כבר לא מבינה כלום! אני לא יודעת איפה אני, אני לא יודעת עם מי אני!"

"הו, את דווקא יודעת היטב עם מי את, הדודה קאלפורניה, הדוד אלגרנון, ארצי'..." היא מונה בקור רוח.

"למה נכנסתי, או יותר נכון, למה נכנסנו אל הסיפור שלי, הסיפור שביומן שלי? ולמה קורים דברים שמעולם לא כתבתי? כמו הופעת הבכורה שלי או המשפחה של אמילי שמכרה את הבית?"

"כי כאן אנחנו לא נמצאים בסיפור שלך, רבקה, כבר לא. זאת לונדון של 1816. לונדון האמיתית של 1816."

לונדון האמיתית? זאת אומרת שאני כבר לא נמצאת בסיפור שלי,

אלא בתוך ההיסטוריה? "כלומר, את אומרת לי שכל זה אמיתי?" והינה, הפאניקה שוב מתחילה לאחוז בי. "איך זה אפשרי בכלל?" "טוב," נימת קולה נעשית סוף-סוף רצינית. היא מסדרת את משקפיה על אפה ונועצת בי מבט חמור. "כדי להסביר לך מה קרה, רבקה, אני צריכה שתאמיני לי."

אני כמעט עומדת לבכות. "למה אני צריכה להאמין?" "לפרדוקסים של מרחב-זמן." היא משיבה בנחרצות. "פרדוקסים? זאת אומרת מסע בזמן?!" אני לוחשת, "אבל זאת פנטזיה!"

"איזו פנטזיה! פיזיקה זה מדע!" היא מזדקפת. "לא משנה המה, משנה האיך."
"אראה לך איך זה קרה בדרך שתוכלי להבין." היא לוקחת דף, ועם עט נוצת האווז, משרטטת קו עם שתי נקודות בקצותיו. "אם אנחנו חושבים על הזמן כעל קו ישר עם התקדמות יחידה לפנים, בלתי אפשרי לזוז לאחור. אבל זה לא ככה. את רואה? כאן יש לנו את ההווה, שם היינו ביום שבת, וכאן," היא מצביעה על הנקודה השנייה. "יש את 1816," גוונדה מקפלת את הדף, וסוגרת אותו כך ששתי הנקודות חופפות זו לזו. "והנה מתוך ההווה אפשר לחזור אל העבר." "הזמן התקפל על עצמו?" אני שואלת בהיסוס. כל זה נראה לי כמו טירוף.

"לא בדיוק, אבל זאת הדרך היותר פשוטה לגרום לך להבין שמה שקרה אפשרי לחלוטין. כמו שאת רואה זה לא מסע אמיתי, היינו בלונדון ואנחנו עדיין בלונדון. לא זזים כאמת במרחב, כי מה שחופף זה לזה אלו רק נקודות הזמן."

"בסדר, בואי נגיד שזה כמו שאת אומרת."
"זה כמו שאני אומרת," היא משיבה ברוגז.
"בסדר, אז איך אני חוזרת אל ההווה? או אל העתיד, מה שזה לא יהיה."

"המעבר צריך להיפתח."
"וכל כמה זמן הוא נפתח? פעם בשבוע? פעם בחודש?" אני בולעת רוק במתח, "פעם בשנה?"

"אין קצב קבוע ואי אפשר לחזות פתחים ברצף. צריך לחכות שאחד ייסגר כדי לחשב את הבא." ובתוך כך גוונדה לוקחת ערמת דפים מלאי נוסחאות, מספרים ומערכות גרפים קרטזיאניים שלא אומרים לי שום דבר. "אני עובדת על זה. זה חישוב מורכב מאוד להגיע לתאריך ולשעה המדויקת. אבל אל תדאגי, זה לא אמור לקחת לי יותר משלושה חודשים."

"שלושה חודשים?" אני שואלת המומה. "ומי ישלם את שכר הדירה של שלושת החודשים הבאים? והעבודה שלי? יפטרו אותי! ופרופ' סאלי רוצה את פרק המבוא של התזה עד יום חמישי... עשית את זה כבר בפעמים אחרות, את הדבר הזה של מסע לעבר?"

"לא." היא עונה בחיוך, בלי צל של דאגה. "לעזאזל!" אני קוראת בלי אוויר. "הו, לעזאזל!" אני צועקת יותר חזק. "זה נכון... כל זה נכון." האוויר לא נכנס לי לריאות, פעימות הלב שלי פועמות במינימום מאתיים לדקה והראש שלי מסתובב. "אני חייבת לשבת."

גוונדה מקרבת לעברי שרפרף ואני צונחת עליו, ידי כבר תחובה בתוך התיק כדי לשלוף את המשאף. פנימה... החוצה... פנימה... החוצה.

"ולכבוד הפעם הראשונה היה נראה לך שזה רעיון טוב לקחת דווקא אותי?" אני שואלת אותה ברגע שיש לי שוב אוויר.

"את לא אומרת תמיד שאת מרגישה אישה מעידן אחר?" היא משיבה בהבעה הכי טבעית בעולם. "הינה את בעידן אחר!"

"זה היה סתם!" אני אומרת. "ועכשיו מה אני אעשה ב-1816 במשך שלושה חודשים?"

"תעשי את מה שלידי רבקה הייתה עושה." היא עונה בטון מובן מאליו.

"למה את כל כך ממהרת לחזור אל ההווה, אל הכוּך ההוא בעליית הגג שבה את נאלצת להתכופף כדי ללכת, או לסדר את הספרים? יש לך הזדמנות לחיות כמו נערה שמתחילה את חייה בחברה הגבוהה של לונדון. תתייחסי לחוויה הזאת בהתלהבות, במקום להתחבט ולהיאבק כמו קרפיון שעכשיו עלה ברשת."

למה אני ממהרת? אה... אני... יש לי... ואני גם חייבת...
"תחשבי על זה, היא עוקצת אותי. "תחיי את החיים שלך, במקום להיות בתפקיד הצופה בחיים של אנשים אחרים."
"לחיות כנערה שמתחילה את חייה בחברה?" אני חוזרת אחריה כמו תוכי.

"לחיות כנערה שמתחילה את חייה בחברה!" היא מהדהדת אחריי בקול מלא התלהבות. "את לייד או לא? תיהני מהמסיבות, הנשפים, שעות התה, התיאטרון, הטיולים בהייד פארק... החיזורים האביריים." היא מוסיפה וקורצת לעברי.

אני מקשיבה לכל מילה ושוקלת את משמעותה. לחיות כמו נערה שמתחילה את חייה בחברה הגבוהה של לונדון ב-1816.
"ולראות את ההיסטוריה, שעליה תמיד למדת רק מהספרים, כמו עינייך!" מוסיפה גוונדה.

כן! זה באמת רעיון מרתק! כמה חומר אוכל לאסוף לעבודת הגמר שלי! אכתוב משהו שאף אחד מעולם לא קרא!

"אחרי הכול זה לא רעיון רע, נכון?" היא מתגרה בי. "ראית שמצאנו דרך לגרום לך לצאת למסע? בלי כל חישובי המסלול שלך בגוגל מפות," היא אומרת בשביעות רצון.

"יש איזשהם חוקים מיוחדים שאני צריכה לכבד?"

"חוקים לא," היא משיבה, "אבל אמצעי זהירות כן."

"מה זאת אומרת?"

"כל מעשה שנעשה בעבר משפיע על העתיד ומשנה אותו, אל תשכחי את זה, אל תעמידי את עצמך בסכנה, שימי לב שלא ירצחו אותך..."

אני פוערת את עיניי. "יש אפשרות כזאת?"

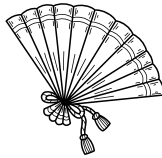
"גוף המשטרה העירוני לא יוקם עד 1829, היא מכריזה בנחישות. "ומדעי הרפואה אינם מסוגלים לרפא את מה שבשבילנו נחשב למחלה בלתי מזיקה."

"נכון." ובתגובה אני מאמצת אל חזי את התיק שלי שבתוכו ערכת

העזרה הראשונה היקרה עוד יותר.

"ואל תיכנסי להיריון," היא מוסיפה.

אני פורצת בצחוק. "אין שום סיכון כזה." אני מרגיעה אותה. "אני האדם הכי פחות פעיל מינית בכל הממלכה המאוחדת."
"אסור לשחק עם המעברים בזמן."
"אוקיי לדאוג שלא ירצחו אותי ולא להיכנס להיריון," אני חוזרת ומסתובבת לעבר היציאה. "אני יכולה להתמודד עם זה."
"ואל תתאהבי," קוראת לעברי גוונדה.
זה לא ברור לי. "גם זה עלול להשפיע על המעבר בזמן?"
"לא, זה משפיע על המוח, כשמתאהבים מקבלים החלטות טיפשיות."

"יקירתי, זקפי את כתפייך או שכל המידות של גברת טריאו יהיו שגויות." פוקדת עליי דודתי, ונוזפת בי שוב על יציבתי הגרועה.

האָטליה של גברת טריאו הוא הכי 'איין' בלונדון, היא הקוקו שאנל של הממלכה. אני סקרנית מכדי לא לזוז כמו בוכת ראווה, אני משתגעת מרוב חשק לפתוח את מגירות המניפות או למדוד את הכובעים. המקום הזה מספק את הצורך האסתטי שלי בבדי תחרה, סרטים וצבעי פסטל.

גברת טריאו מייצרת שמלות גם למשפחת המלוכה, וכל הלקוחות שהיו לה עד כה ביקשו להציץ בשמלת הכלה שהיא תפרה לנסיכה שרלוט, אבל היא מקצוענית, ולא חושפת אף פרט.

"זה נכון, היא באמת עלתה עשרת אלפים לירות שטרלינג, כמו שאומרים?" שואלת אותה אישה שנכנסה לא מזמן.

"בהתחשב בכך שלא את משלמת, ליידי אוסבורן, אני לא מבינה למה זה צריך להדאיג אותך." זאת תשובתה של גברת טריאו.

כמה? עשרת אלפים לירות שטרלינג זו ההכנסה השנתית של מר דארסי והיא מקבילה פחות או יותר לשלוש מאות אלף לירות שטרלינג של העתיד. "אפילו השמלה של קייט מידלטון לא עלתה כל כך הרבה והיא התחתנה בשידור ישיר מול כל העולם," אני אומרת.

"קייט מידלטון?" שואלת גברת טריאו בנימה אדישה. "איין לי

מושג מי זאת."

"היא התחתנה עם גבר טוב?" שואלת לידי אוסבורן.
 "היא לא יכולה להתלונן," אני עונה ומחייכת לעצמי על השתיים,
 שאינן מודעות לכך שאני מדברת על המלכה לעתיד – בכל המובנים.
 "אולי רק על הגיסה שלה."

"ליידי רבקה, אני מבקשת ממך לא לזוז אחרת אמרות השמלות
 שלך יהיו עקומות כולן. וגם, איך זה שאת יותר גבוהה מהפעם
 הקודמת? יהיה צורך להאריך את כל השמלות."

"ולהרחיב אותן, ללא ספק." מוסיף קול דקיק אבל בעל נימה
 מחודדת ומעצבנת. אני מסתובבת ורואה לפניי את לידי אוסוניה
 אוסבורן בדיוק כפי שדמיינתי וציירתי אותה. אם לונדון של 1816
 הייתה ילדות רעות, לידי אוסוניה הייתה רגינה ג'ורג': חמוצת פנים,
 יומרנית, יהירה, אינטרסנטית ותמיד יש לה מה להגיד. לידי אוסבורן
 ששאלה על שמלתה של הנסיכה חייבת להיות אימה. "אם כן, השמועה
 ששמעתי נכונה, הגיע סוף-סוף רגע הבכורה של רבקה שרידן, מוטב
 מאוחר מאשר אף פעם."

לא ייאמן, כל האנשים שהמצאתי נמצאים פה... בשלב הזה אני
 שואלת את עצמי אם המצאתי אותם או שהם באמת היו קיימים.

"סיימתי," מכריזה גברת טריאו, "עכשיו את יכולה למדוד כפפות
 ואביזרים."

"נראה שמאגי בלייג' בלעה תולעים רק כדי לחזור לגזרתה."
 אומרת אוסוניה ונעמדת לצידי, בחיפוש אחר צעיפים. "אני מעדיפה
 לשנות כוס חומץ לפני הארוחות כדי להעלים את התיאבון. כדאי לך
 לנסות. כמובן, בהתחשב בכך שהעונה כבר עומדת להתחיל, זה עשוי
 להיות מאמץ חסר תועלת... אולי תוכלי להמשיך להציג את עצמך
 בשנה הבאה. זה לא סביר שתמצאי בעל מייד, בגילך..." אוסוניה
 קוטעת אותה כשהיא סוטרת על ידה של המתלמדת, השקועה בהתרת
 הסרטים של כיסוי ראשה. "תהיי עדינה! התחרה הזאת עולה יותר
 ממה שאת יכולה להרוויח בשנה שלמה!" היא מסננת מבין שיניה
 "בורה אחת" אך הנערה הרועדת למשמע הנזיפה, כנראה לא שומעת
 זאת.

"אני סומכת עלייך, אוסוניה, את מומחית. זאת העונה השלישית

מאז הופעת הבכורה שלך, בלי הצעות נישואים, נכון?" אני משיבה לה. מוכנה להשחזר את סכיניי.

"אף מחזר לא היה ברמה שלי," היא עונה בחמיצות.

"מפריע לך שאמילי התחתנה לפניך, לא כך?" אני עוקצת אותה. בין המטרות האהובות על הכוונת של אוסוניה נמנית גם חברתי הטובה ביותר, ביישנית ומאופקת, ולעיתים קרובות קורבן לבריונותה בגלל כף רגלה הימנית העקומה. היה מעשה חכם לגאול אותה בכך שתינשא למחזר נערץ מאוד.

על פניה של אוסוניה נמתח חיוך זדוני. "לפי המילים שלך אני מסיקה שאינך מצויה בדבר השערורייה של היום!" היא פוסקת.

"איזו שערורייה?" שואלת דודתי.

"לא שמעת? אמילי ברחה עם המאהב שלה." מסבירה אימה של

אוסוניה.

בסטודיו משתררת דממה. אני בוהה בה בתימהון, ופוערת את פי. "איזו בושה למשפחת פרייזר. למרבה המזל, הם כבר מכרו את הבית, אחרת הם לא היו מקבלים אגורה שחוקה," היא ממשיכה בנונשלנטיות זחוחה. "וג'מימה המסכנה, אחותה הקטנה של אמילי, החיים שלה נהרסו."

"זה לא ייתכן!" אני קופצת המומה. "אמילי שלי... אני מתכוונת,

אמילי לעולם לא תעשה דבר כזה."

הדודה קאלפורניה מתפלאת בריוק כמוני. "עם מי בכלל הייתה

יכולה לברוח הציפור המבוהלת הזאת?"

"היא עזבה את הבית באומרה שהיא נוסעת לבאת' כדי לרפא

את בריאותה שהועמדה במבחן קשה בעקבות הקור, ואז אבדו כל עקבותיה. שלשום המשפחה שלה קיבלה מכתב פרידה שבו אמילי מודיעה שהיא עוזבת את בעלה כדי ללכת בעקבות המאהב שלה." ממשיכה ליידו אוסבורן. "אל אחת המושבות."

"נראה שהניחה לעצמה להילכד בקסמיו של קצין, אחד בשם

בנג'מין הארלו, הטיפשונת הזו." מוסיפה אוסוניה.

"זו לא התנהגות שמתאימה לאמילי!" אני מתעקשת בכיטחון.

אני מכירה את אמילי, היא לעולם לא תעשה דבר כזה. היא אהבה

את בעלה והייתה מאושרת מאוד מחיי הנישואים שלה. הייתה בינינו התכתבות קבועה שבה היא סיפרה לי על היחס השלו והבייתי שלו. לא, לא, לא, אני לא מאמינה למשמע אוזניי.

"מעניין איך היא הצליחה לסובב לקצין ההוא את הראש. אסור לסמוך על אנשי צבא! מאז שהמלחמה נגמרה, ווטרלו ירקה עלינו את כל החלאות המלוכלכות האלה אל מעבר לתעלת למאנש, ועכשיו הם מסתובבים ברחובות בחיפוש אחר כסף," פוסקת לידי אוסבורן.

"זה בטח קבצן ממעמד נחות, שחוזר אחריה כדי שהיא תתמוך בו." אומרת אוסוניה, "הצולעת הזאת מעולם לא הקסימה גברים, היא הייתה צריכה לראות את עצמה בת מזל שגבר כמו הוויקונט מקסים דוביל רצה לשאת אותה לאישה."

"אלה רק דברי זדון, מה שאת אומרת," אני מאשימה. "עובדי משק הבית של פרייזר הפיצו את הסיפור בכל רחבי לונדון, היו צריכים לשלם להם יותר תמורת השתיקה שלהם. האמפרי אפילו הציג הדפסים סאטיריים בוויטרינות שלו ברחוב סנט ג'יימס. לכי לראות אותם, אם את לא מאמינה," אוסוניה מתגרה בי בחיוך שבע רצון.

"בהחלט אלך," אני משיבה.

דודתי הולכת אחרי גברת טריאו אל הקומה העליונה כדי לראות בדים, ואני נשארת לכד עם שתי הנחשיות לבית אוסבורן.

"למעשה, אני תוהה איזה סוג של הופעת בכורה שלך תהיה. אין לך בת משפחה שתוכל להציג אותך בפני המלכה, ועם דודתך המעניקה בביתכם מגורים לנערות בעלות מוניטין מפוקפק, מסופקני שתתקבלי לחוגים האקסקלוסיביים ביותר, כמו אספת אלמק."

"המוניטין של לואי הוא ללא רכב," אני עונה להגנתה של בת הלוויה שלי, שאותה הדודה קאלפורניה הצילה מבית הבושת של מרילבון. הבעלים הקודמים שלה מסרו אותה כדי לכסות את חובותיהם, כך שיוכלו להשיב את הכסף שלהם כשיעמידו את בתוליה למכירה פומבית. הדודה שלי, ששמעה על העניין מדודה, החליטה לפדות את החוב של לורד ונקרופט לפני שלוסי תימכר למציע ההצעה

הטובה ביותר. "אף שאם מזמינים אותך לאלמק, כנראה שהם לא כאלה סלקטיביים." אני מפטירה לעברה.

"שלום," מברכת אותנו אישה כבת חמישים בהיכנסה אל האטליה של גברת טריאו.

אוסוניה ואימה מביעות יראת כבוד מופגנת, "ליידי ספטון." הן מברכות אותה בתורן בנימה נעימה ומתוקה, שונה בעליל מהנימה שבה פנו אליי אך לפני רגע אחד. מזויפות, מזויפות ותחמניות.

אם כן, זו ליידי ספטון, בכבודה ובעצמה! בריג'נסי של לונדון ישנן שבע נשים המחזיקות את החברה הגבוהה בכף ידן: הפטרונות של אספת אלמק, כלומר ליידי ג'רזי, ליידי קואפר, הרוזנת מלייבן, קלמנטין בארל, ליידי קסטלרי, הנסיכה אסטרהזי וליידי ספטון, מאחר שהיא המבוגרת מבין כולן, היא גם בעלת ההשפעה הגדולה ביותר. אילו המט גאלה היה קיים ב-1816, הן היו אנה וינטור, בעלת הכוח להחליט מי 'בפנים' ומי 'בחוץ'. "הו, רבקה, אני שמחה לראות אותך כאן. השמלה שלך מוכנה, אני מקווה. איפה קאלפורניה?"

"אנחנו כאן, מריה," אומרת דודתי, יורדת מהקומה הראשונה ואחריה גברת טריאו. "השמלה יפהפייה, והיא מתאימה לרבקה בצורה מושלמת. והאביזרים מתאימים בשלמות לצבע הירוק הבהיר של עיניה."

ליידי אוסוניה ואימה מתבוננות בסצנה בבלבול. נראה שהן לא ציפו לכך שליידי ספטון עשויה להיות קשורה אליי ולדודתי. "רוזנת, איזה כבוד הוא לחלוק איתך את אותה התופרת," אומרת מייד אימה של אוסוניה, נעלבת לאחר שהתעלמו ממנה. ליידי ספטון בוחנת קודם אותה ואחר כך את אוסוניה, ומכווצת את עיניה. "הזכירו לי מי אתן."

"ליידי מירנדה אוסבורן, רעייתו של הברון לואיס אוסבורן, וזוהי בתי המקסימה אוסוניה." "כמובן," מהנהנת ליידי ספטון במבט חלול. "יש לרבקה גם עליונית מנוצות, נכון?"

כשהיא רואה שהרוזנת אינה מראה כל סימן שהיא מזהה אותן,

אוסוניה מתעקשת למשוך את תשומת ליבה. "אבא שלי הוא בן דור מדרגה רביעית מהצד של אשתו השנייה של אביו של הרוכס מוולינגטון."

הרוכס מוולינגטון הוא הגיבור הלאומי שהביס את נפוליאון בווטורלו. למחרת הניצחון כל אדם בממלכה היה מוכן לתת איבר מגופו כדי שיהיה לו קשר דם איתו.

ליידי ספטון מהנהנת. "הו, כן. האחיינית של ארתור... אחת מני רבות, לפחות."

"מה שלום הרוזנת מלייבן? היא זו שנתנה את חסותה לכניסתנו לאספת אלמק," ממשיכה ליידי אוסבורן.

"היא מתעניינת בפוליטיקה, כמו תמיד," משיבה ליידי ספטון, השקועה בבחינת כל תפר, אמרה ותחרה בשמלתי.

"בדיוק דיברתי עם רבקה על כמה הנשפים באלמק אקסקלוסיביים וכמה קשה להתקבל אליהם, אם אין ברשותך מוניטין ללא רכב."

ליידי ספטון מהנהנת בהיסח הדעת, מרוכות יותר בבחינת איכות הבד של שמלתי. "ללא צל של ספק."

"ומראה ללא רכב," מוסיפה אוסוניה כשהיא בוחנת אותי מכף רגל ועד ראש. "מה קרה לידים שלך רבקה, ניקית את הקסת?"

אני קופצת את אגרופיי מתוך אינסטינקט כדי להסתיר את קצות אצבעותיי המוכתמות בנתזי דיו. "התכתבויות." אני משקרת. "הייתי צריכה לכתוב מכתבים."

"למי? לחברתך היקרה אמילי שברחה אל המושבות." אוסוניה מרימה את עיניה אל השמיים. "איזו שערורייה, אני כל כך שמחה שאני לא קשורה אליה בשום צורה."

"אל תדאגי, אוסוניה, אף אחד לא רוצה להיות קשור אלייך," אני משיבה לה באותו המטבע.

"איזו רוח לזהטת!" קוראת ליידי ספטון ומנופפת בידה באוויר. "את יודעת, קאלפורניה, אני חושבת שאם היינו שולחים את האחיינית שלך אל שדה הקרב היינו יכולים להביס את נפוליאון במחצית הזמן." "רבקה שלי לא פעם שוכחת לחשוב לפני שהיא מדברת," מתנצלת

דודתי ומפנה אליי מבט קשוח.

"השמלה מאושרת, אבל רבקה צריכה להתאמן ולזקוף את כתפיה. אנחנו נקשור לה מקל מאחורי הגב, אם יהיה צורך." אחר כך לידי ספטון מחווה לעבר גברת טריאו, ומצביעה על הסרטים התלויים על התקרה. "אני רוצה אחד מכל צבע, שלחי לי אותם הביתה בבקשה. נתראה מחר בערב כנשף המסכות אצל מנדרלי. שמעתי באופן דיסקרטי שגם הדוכס מווינדהאם יהיה שם, מחזר מצוין, עלינו למצוא דרך להציג אותו בפניך, רבקה."

לידי ספטון יוצאת בלי לומר שלום, כשאוסוניה ממורמרת על שלא קיבלה כל יחס מהרוזנת.

"יקירתי, אנחנו חוזרות הביתה, כמעט שעת הצוהריים ואת יודעת עד כמה הדוד מתרגז אם אנחנו לא מתייצבות לשולחן בשעה המדויקת." מפצירה בי הדודה, ומזמינה אותי לאסוף את חפציי. "להתראות מחר בערב, לידי אוסבורן, אוסוניה. ברכותי ללורד אוסבורן."

"אה, אוסוניה, שכחתי," אני אומרת רגע לפני שאני יוצאת אחרי דודתי מהאטליה. "ביום חמישי הבא יציגו אותי בחצר המלכה." פניה מתארכות בעווית תדהמה. "בלתי אפשרי. מי יציג...?" "הרגע דיברת איתה, לידי ספטון." ואני מפנה את גבי כדי ללכת בעקבות הדודה קאלפורניה.

אני חושבת שאחרי הכול, אני מצליחה לחיות כמו נערה העומדת לפני הופעת הבכורה שלה בממלכה.

אני יוצאת מהאטליה בצעד מהיר וגאוה משונה בחזי, המילה האחרונה בדין עם אוסוניה אוסבורן הייתה שלי. וכרגע דרכתי על קקי ענקי של סוס.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן